

## Arrest

nr. 233 833 van 10 maart 2020  
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat A. LOOBUYCK  
Langestraat 46/1  
8000 BRUGGE

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

### DE WND. VOORZITTER VAN DE IXde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Bengalese nationaliteit te zijn, op 6 november 2019 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 7 oktober 2019 houdende de weigering van een visum gezinshereniging.

Gezien titel *Ibis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien de synthesesamenvatting.

Gelet op de beschikking van 8 januari 2020, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 23 januari 2020.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. VAN DEN BOSSCHE.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat A. LOOBUYCK verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat I. FLORIO, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

### WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

#### 1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1 Op 17 september 2009 komt de heer A. U., de op dat moment toekomstige echtgenoot van de verzoekende partij, België binnen. Op 18 september 2009 dient hij een verzoek om internationale bescherming in. Op 6 september 2013 weigert de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen hem de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus. Op 18 december 2013, bij arrest nr. 115 905, weigert ook de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) hem de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus.

1.2 Op 11 januari 2011 dient de heer A. U. een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet). Op 28 maart 2011 wordt deze aanvraag ontvankelijk, maar op 3 augustus 2011 ongegrond verklaard. Op 17 november 2011, bij arrest nr. 70 019, verwerpt de Raad het tegen deze beslissing ingestelde beroep.

1.3 Op 3 november 2011 dient de heer A. U. een nieuwe aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet. Op 15 maart 2012 wordt deze aanvraag ontvankelijk doch ongegrond verklaard.

1.4 Op 26 december 2013 dient de heer A. U. een derde aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet. Op 4 februari 2014 wordt deze aanvraag onontvankelijk verklaard.

1.5 Op 10 januari 2014 huwen de verzoekende partij en de heer A. U. te Bangladesh.

1.6 Op 9 mei 2014 dient de heer A. U. een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet. Op 12 mei 2015 wordt hij gemachtigd tot een tijdelijk verblijf van één jaar. Op 9 juni 2016 wordt een verlenging van de verblijfsmachtiging toegestaan voor zes maanden, tot 2 januari 2017. Op 16 november 2016, 5 december 2017 en 5 februari 2019 wordt telkens een nieuwe verlenging voor één jaar toegestaan, tot respectievelijk 2 januari 2018, 2 januari 2019 en 2 januari 2020.

1.7 Op 25 september 2017 dient de verzoekende partij bij de Belgische diplomatieke of consulaire post te New Delhi (Indië) een aanvraag in tot het bekomen van een visum lang verblijf (type D), met het oog op gezinshereniging met de heer A. U. Op 26 april 2018 wordt de afgifte van het visum gezinshereniging geweigerd. Op 19 augustus 2019, bij arrest nr. 225 009, vernietigt de Raad deze beslissing.

1.8 Op 7 oktober 2019 neemt de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie (hierna: de gemachtigde) opnieuw een beslissing houdende de weigering van een visum gezinshereniging. Dit is de bestreden beslissing, die op onbekende datum aan de verzoekende partij ter kennis werd gebracht en die luidt als volgt:

*“(…) Commentaar:*

*Betrokkene kan zich niet beroepen op de richtlijnen van art. 10bis, §2 van de wet van 15/12/1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.*

*Overwegende dat op datum van 26/09/2017 een visumaanvraag gezinshereniging ingediend werd op naam van A(...) F(...), geboren op (...)1984, van Bengalese nationaliteit, om haar echtgenoot in België, U(...) A(...), geboren op (...)1982, van Bengalese nationaliteit, te vervoegen;*

*Overwegende dat deze visumaanvraag op 26/04/2018 geweigerd werd wegens het ontbreken van stabiele, regelmatige en toereikende bestaansmiddelen in hoofde van meneer U(...) A(...) en een ziektekostenverzekering die de risico's voor zijn echtgenote in België dekt;*

*Overwegende dat deze beslissing bij arrest nr. 225 009 van 19/08/2019 door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen vernietigd werd;*

*Overwegende dat, in het kader van een nieuw onderzoek van het visumdossier, op 02/09/2019 per brief aan meneer U(...) gevraagd werd om bewijzen van zijn bestaansmiddelen van de laatste 12 maanden voor te leggen;*

*Overwegende dat de vreemdelingenwet bepaalt dat de te vervoegen persoon moet aantonen dat hij over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt, die ten minste gelijk moeten zijn aan honderd twintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie en zoals geïndexeerd volgens artikel 15 van voormelde wet. Bij het beoordelen van deze bestaansmiddelen :*

*1 ° wordt rekening gehouden met hun aard en regelmatigheid;*

*2° worden de middelen verkregen uit de aanvullende bijstandstelsels, met name het leef loon en de aanvullende gezinsbijslagen, alsook de financiële maatschappelijke dienstverlening en de gezinsbijslagen niet in aanmerking genomen;*

3° worden de wachtuitkering en de overbruggingsuitkering niet in aanmerking genomen en wordt de werkloosheidsuitkering enkel in aanmerking genomen voorzover de betrokken echtgenoot of partner kan bewijzen dat hij actief werk zoekt;

Overwegende dat uit de voorgelegde documenten van de advocaat blijkt dat meneer U(...) nog steeds een equivalent leefloon ontvangt;

Overwegende dat een equivalent leefloon van het OCMW in overeenstemming met hogervermeld artikel 10 van de wet van 15/12/1980 niet in aanmerking genomen wordt in de beoordeling van de bestaansmiddelen ;

Bijgevolg wordt niet bewezen dat meneer U(...) A(...) over stabiele, regelmatige en toereikende bestaansmiddelen beschikt.

Overwegende dat er eveneens meerdere medische attesten worden voorgelegd met betrekking tot de visuele handicap van meneer U(...) A(...). In deze attesten wordt verklaard dat betrokkene begeleiding nodig heeft van een naast familielid;

Overwegende dat de verplichting om aan de wettelijke vereisten voorzien in artikel 10bis van de wet van 15 december 1980 te voldoen geen inbreuk vormt van artikel 8 EVRM (Arrest nr. 229.612 van 18 december 2014);

Zo is er nooit een gezinsleven geweest tussen betrokkenen. Het huwelijk dateert namelijk van na de aankomst van meneer in België;

Bovendien verhindert deze weigering geenszins het recht op gezinsleven tussen betrokkenen. De scheiding is immers slechts tijdelijk van aard, met name totdat de gezinshereniger in België voldoet aan de toepasselijke voorwaarden. In tussentijd kan het gezinsleven op afstand via moderne communicatiemiddelen verdergezet worden aangezien vaststaat dat dit niet onmogelijk blijkt voor betrokkenen, vermits zij in de periode van 10/01/2014, datum van het huwelijk, tot 26/09/2017, datum van de visumaanvraag, ook reeds hun gezinsleven op afstand hebben kunnen verderzetten. Aangezien betrokkenen allebei over dezelfde nationaliteit beschikken, is er geen beletsel dat meneer naar hun land van herkomst zou reizen. Om het huwelijk af te sluiten reisde meneer tenslotte ook naar Bangladesh.

Het visum wordt derhalve geweigerd. (...)"

## 2. Over de rechtspleging

2.1 Aan de verzoekende partij werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van de verwerende partij om de kosten van het geding ten laste te leggen van de verzoekende partij.

2.2 Overeenkomstig artikel 39/81, zevende lid van de vreemdelingenwet doet de Raad uitspraak op basis van de synthesememorie, behoudens wat de ontvankelijkheid van het beroep en van de middelen betreft.

## 3. Onderzoek van het beroep

3.1 In een enig middel voert de verzoekende partij onder meer de schending aan van artikel 8 van het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM) en van de materiële motiveringsplicht.

Zij zet in haar synthesememorie in dit verband het volgende uiteen:

“11.1.1. Vooreerst stelt de verwerende partij in haar opmerkingen dat de verzoekende partij niet aan de voorwaarden van artikel 10 VW voldoet omdat haar echtgenoot niet over stabiele, regelmatige en toereikende bestaansmiddelen beschikt.

Dit werd ook reeds in het vonnis a quo gesteld, dat terecht meende dat er toch een toetsing aan artikel 8 EVRM moest worden doorgevoerd:

3.8. In casu staat de vraag centraal of verweerder bij de beoordeling van verzoeksters visumaanvraag met het oog op gezinshereniging met een legaal in België verblijvende vreemdeling kon volstaan met de vaststellingen dat niet is voldaan aan de in artikel 10bis, § 2 van de Vreemdelingenwet gestelde verblijfsvoorwaarden dat de referentiepersoon beschikt over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen en over een ziektekostenverzekering die ook de risico's voor het familielid dekt, of dat hij, rekening houdende met de bij de aanvraag voorgelegde (medische) stukken die verband houden met de gezondheidssituatie van de te vervoegen vreemdeling, nog een verdere beoordeling en belangenafweging in het licht van artikel 8 van het EVRM diende door te voeren.

Het gedeelte van het verweer van de verwerende partij dat op de bestaansmiddelen betrekking heeft is in casu dus niet pertinent.

Artikel 8 EVRM luidt als volgt: (...)

11.1.2. De rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens stelt duidelijk dat een familieband tussen echtgenoten wordt verondersteld (cf. EHRM, 21 juli 1988, Berrehab/Nederland, §21; EHRM, 28 november 1996, Ahmut/Nederland, §60).

In casu wordt het verblijfsrecht van de echtgenoot van verzoekende partij in België niet betwist.

11.1.3. Het feit dat het in casu een eerste binnenkomst op het grondgebied betreft, impliceert normaliter dat er geen sprake is van een inmenging in het familieleven van verzoekende partij.

Dit neemt echter niet weg dat verwerende partij in casu wel degelijk een positieve verplichting heeft om verzoekende partij en haar echtgenote een gezins- en familieleven te laten onderhouden en uitbouwen (EHRM 28 november 1996 Ahmut/Nederland, §63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, §38). Dit gebeurt door een afweging van de verschillende belangen in kwestie.

In het geval dat een familieleven aangetoond is (quod in casu, zie supra) dient de verwerende partij, op grond van artikel 8 EVRM, dus over te gaan tot een afweging van de verschillende belangen in de zaak. In casu werd geenszins geverifieerd of verzoekende partij en haar echtgenoot ook elders hun familieleven kunnen 'uitoefenen'.

Aangezien de echtgenoot van de verzoekende partij vanuit België conform artikel 9bis VW geregulariseerd werd, heeft de verwerende partij erkend dat er zich in hoofde van de echtgenoot van de verzoekende partij buitengewone omstandigheden voordoen die het hem bijzonder moeilijk maken om naar zijn land van herkomst terug te keren. Aldus kan de verwerende partij alvast niet voorhouden dat een familieleven voor de verzoekende partij en haar echtgenoot in Bangladesh geen enkel probleem kan vormen.

Nochtans doet zij dat wel in de thans bestreden beslissing, zij stelt immers:

*Bovendien verhindert deze weigering geenszins het recht op gezinsleven tussen betrokkenen. De scheiding is immers sleet hts tijdelijk van aard. met name totdat de gezinshereniger in België voldoet aan de toepasselijke voorwaarden. In tussentijd kan het gezinsleven op afstand via moderne communicatiemiddelen verdergezet worden.*

Nochtans stellen de overgemaakte attesten duidelijk dat de echtgenoot van de verzoekende partij NIET kan werken ingevolge zijn handicap. Het is dus niet duidelijk op basis waarvan de verwerende partij, die opnieuw vindt dat de afwezigheid van voldoende bestaansmiddelen de gezinshereniging tijdelijk belet, meent dat dit in de toekomst anders zou kunnen zijn.

De echtgenoot van de verzoekende partij werd immers door de FOD Sociale Zekerheid officieel gehandicapt verklaard.

Hij heeft proberen te werken, doch telkens moest hij stoppen omdat het niet lukte met zijn handicap. Het valt een beetje grotesk te noemen dat de verwerende partij in haar nota met opmerkingen volledig aan de handicap van de echtgenoot van de verzoekende partij lijkt voorbij te gaan en blijft volhouden dat zij wel degelijk via werk voldoende, stabiele en toereikende bestaansmiddelen kan verwerven.

*Zoals bovendien uit het medisch attest van dokter L(...) V(...) blijkt kan de echtgenoot van de verzoekende partij amper voor zichzelf zorgen en heeft hij bijstand nodig (zie hieronder). Desalniettemin blijft de verwerende partij in haar nota met opmerkingen volhouden dat de scheiding slechts "tijdelijk" is.*

*De handicap bemoeilijkt een terugkeer voor de echtgenoot van de verzoekende partij bovendien nog meer. Een familieleven in Bangladesh is voor hen dus allesbehalve evident.*

*Men stelt dat de verzoekende partij naar Bangladesh kan reizen, doch dit is geen ernstig antwoord op hetgeen o.m. door dokter L(...) V(...) werd gesteld:*

*Attest*

*U(...) A(...) (°(...))*

*(...)*

*Deze patiënt lijdt aan een belangrijk medische aandoening, waarbij bijstand door een naast familielid in de nabije toekomst noodzakelijk is. Dit verslag werd opgesteld op verzoek van de patiënt. (...)*

*Over deze nood aan bijstand (waar via de "moderne communicatiemiddelen") niet aan kan worden tegemoetgekomen, wordt niet gemotiveerd.*

*Wetende dat er in het kader van de 9bis-procedure (die leidde tot het verblijf van haar echtgenoot) buitengewone omstandigheden in hoofde van de echtgenoot van de verzoekende partij door de verwerende partij werden vastgesteld, is het ronduit tegenstrijdig om een reis naar Bangladesh voor haar echtgenoot thans als "een walk in the park" voor te stellen.*

*11.1.4. Nergens uit het dossier blijkt dat de verwerende partij een correcte belangenafweging heeft gemaakt met betrekking tot de mogelijkheid dat verzoekende partij en haar echtgenoot redelijkerwijze hebben om elders een familieleven voort te zetten.*

*Nochtans zijn de verplichtingen, die voortvloeien uit artikel 8 EVRM van internationaal recht. De verwerende partij kan zich dus niet achter vermeende tekortkomingen van de verzoekende partij conform nationaal recht verschuilen om zich aan de belangenafweging, conform artikel 8 EVRM, te onttrekken.*

*Bovendien werd in die context tevens de kracht van gewijsde van het arrest RvV dd. 19 augustus 2019 RvV nr. 225 009 geschonden!*

*11.1.5. De bestreden beslissing is dus in strijd met artikel 8 EVRM en met de materiële motiveringsplicht."*

*3.2 In haar nota met opmerkingen stelt de verwerende partij met betrekking tot het enig middel het volgende:*

*"In een enig middel wordt de schending aangehaald van artikel 8 EVRM en van de materiële motiveringsplicht.*

*De verzoekende partij stelt dat uit de bestreden beslissing niet blijkt dat er een belangenafweging werd gemaakt in de zin van artikel 8 EVRM. Zij kan geen familieleven leiden met de referentiepersoon in het land van herkomst, omwille van de gezondheidsproblemen van de referentiepersoon.*

*De verwerende partij heeft de eer te antwoorden dat artikel 8 EVRM de eerbiediging van het recht op gezinsleven en de niet-inmenging van enig openbaar gezag bij de uitoefening van dat recht waarborgt. Doch, artikel 8 EVRM is geen absoluut recht en staat een rechtmatige toepassing van de vreemdelingenwet niet in de weg (zie ook Raad van State nr. 99.581 d.d. 09.10.2001 en Raad voor Vreemdelingenbetwistingen nr. 1493 d.d. 30.08.2007). Artikel 8 EVRM kan niet worden uitgelegd als zou er in hoofde van de verwerende partij een algemene verplichting bestaan om verzoekster toe te laten op het grondgebied, enkel omwille van het feit dat zij een relatie zou hebben/heeft.*

*Artikel 10 van de vreemdelingenwet heeft tot doel een wettelijk kader te scheppen binnen hetwelk het in artikel 8 EVRM vervatte recht kan worden uitgeoefend.*

*De verzoekende partij beweert niet dat artikel 10 van de Vreemdelingenwet zou geschonden zijn, evenmin stelt zij wel te voldoen aan de wettelijke voorwaarden daarin vervat. Zij betwist bijvoorbeeld ook niet dat de referentiepersoon niet heeft aangetoond over stabiele, regelmatige en toereikende bestaansmiddelen te beschikken.*

*Artikel 10, § 5, tweede lid, 2°, van de Vreemdelingenwet bepaalt dat bij de beoordeling van de in § 2 bedoelde stabiele en toereikende bestaansmiddelen de middelen verkregen uit de aanvullende bijstandsstelsels, met name het leefloon en de aanvullende gezinsbijslag, alsook de financiële maatschappelijke dienstverlening en de gezinsbijslagen niet in aanmerking worden genomen.*

*Verzoekende partij betwist niet dat een gehandicaptenuitkering, een leefloon niet in aanmerking kunnen genomen worden in de zin van voormeld artikel, aangezien dit een vorm van sociale steun betreft.*

*De verwerende partij heeft de eer te vervolgen dat de weigering van afgifte van een visum type D - gezinshereniging ontegensprekelijk inhoudt dat het bestuur de gezinsbanden beoordeeld heeft.*

*Zie ook:*

*“Ten overvloede kan er nog op worden gewezen dat de Raad van State er in zijn arrest nr. 231.772 van 26 juni 2015 op wees dat de omstandigheid dat artikel 8 van het EVRM op de bepalingen van de Vreemdelingenwet primeert niet wil zeggen dat aan de administratieve overheid een belangenafweging wordt opgelegd, daar de wetgever deze reeds voorzien heeft in het kader van artikel 40ter van de Vreemdelingenwet. (...)” (RvV nr. 175.504 dd. 29.09.2016)*

*Immers heeft verzoeker voor de eerste keer om toelating verzocht en betreft de bestreden beslissing geen weigering van een voortgezet verblijf.*

*Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna afgekort EHRM) is van oordeel dat er geen inmenging is en derhalve geen toetsing aan de hand van het tweede lid van artikel 8 EVRM dient te gebeuren indien het om een eerste toelating gaat.*

*In dit geval moet er volgens het EHRM onderzocht worden of er een positieve verplichting is voor de staat om het recht op privé- en/of familie- en gezinsleven te handhaven en te ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, Ahmut/Nederland, § 63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 38). Dit geschiedt aan de hand van de ‘fair balance’-toets. Als na deze toets uit de belangenafweging blijkt dat er een positieve verplichting voor de staat is, dan is er schending van artikel 8 van het EVRM (EHRM 17 oktober 1986, Rees/The United Kingdom, § 37).*

*“Teneinde de omvang van de verplichtingen die voor een Staat uit artikel 8, eerste lid van het EVRM voortvloeien te bepalen, dient in de eerste plaats te worden nagegaan of er hinderpalen worden aangevoerd voor het uitbouwen of het verderzetten van een normaal en effectief gezinsleven elders. Zolang er geen hinderpalen kunnen worden vastgesteld voor het leiden van een gezinsleven elders, zal er geen sprake zijn van een gebrek aan eerbiediging van het gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM.” (zie onder andere R.v.V. nr. 71 430 van 7 december 2011)*

*Voorts, en dit geheel ten overvloede merkt de verwerende partij op dat het EHRM inzake immigratie er bij diverse gelegenheden aan heeft herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 23; EHRM 26 maart 1992, Beldjoudi/Frankrijk, § 74; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43). Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een Staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39). Met toepassing van een vaststaand beginsel van internationaal recht is het immers de taak van de Staat om de openbare orde te waarborgen en in het bijzonder in de uitoefening van zijn recht om de binnenkomst en het verblijf van niet-onderdanen te controleren (EHRM 12 oktober 2006, Mubilanzila Mayeka en Kaniki Mitunga/België, § 81; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43; EHRM 28 mei 1985, Abdulaziz, Cabales en Balkandali/Verenigd Koninkrijk, § 67). De Staat is dus gemachtigd om de voorwaarden hiertoe vast te leggen. De minister kan oordelen dat het belang van de staat voorrang heeft op dat van de vreemdeling die hier onwettig verblijft (zie R.v.St. nr. 40.061, 28.07.1992, R.A.C.E. 1992, z.p.).*

*Artikel 8 EVRM staat een rechtmatige toepassing van de Vreemdelingenwet dan ook niet in de weg.*

*Verzoekster laat na in concreto aannemelijk te maken dat een correcte toepassing van de wetgeving een disproportionele inmenging in haar familiaal leven zou uitmaken en dat haar private belangen dienen te primeren op de door de verblijfsreglementering beschermde belangen (RvS, 12 januari 2005, nr. 139.107). De verwerende partij is derhalve van oordeel dat er geen sprake is van een schending van het artikel 8 EVRM.*

*Bovendien wordt in de bestreden beslissing gesteld dat er nooit een gezinsleven is geweest en dat het huwelijk dateert van na de aankomst van verzoeker in België. Daarnaast wordt ook gesteld de beslissing het recht op gezinsleven geenszins verhindert, aangezien de scheiding tijdelijk van aard is, met name totdat de referentiepersoon in België voldoet aan de toepasselijke voorwaarden. In afwachting kunnen zij contact houden via moderne communicatiemogelijkheden en bovendien reisde de referentiepersoon al eens naar Bangladesh om te huwen met verzoekster, zodat deze verzoekster klaarblijkelijk ook kan bezoeken.*

*Verzoekster stelt in haar verzoekschrift dat de referentiepersoon niet kan werken en dat dit in de toekomst niet zal veranderen, terwijl nochtans uit het administratief dossier blijkt dat de referentiepersoon volgens eigen verklaringen wel degelijk werk zoekt via de VDAB en via de brailleliga. Verzoekster maakt aalleszins niet aannemelijk dat de referentiepersoon 'nooit' aan de 'toepasselijke voorwaarden' zal kunnen voldoen.*

*De schending van artikel 8 EVRM wordt dan ook niet aannemelijk gemaakt, een schending van de materiële motiveringsplicht evenmin.*

*Het enig middel is niet gegrond."*

3.3 De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op deugdelijke motieven, dit zijn motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking genomen kunnen worden (RvS 5 december 2011, nr. 216.669; RvS 20 september 2011, nr. 215.206; RvS 14 juli 2008, nr. 185.388). De materiële motivering vereist met andere woorden dat voor elke administratieve beslissing rechtens aanvaardbare motieven met een voldoende feitelijke grondslag moeten bestaan.

Bij de beoordeling van de materiële motivering behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen (RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

De voorgehouden schending van de materiële motiveringsplicht wordt onderzocht in het licht van de bepaling waarvan de verzoekende partij eveneens de schending aanvoert, met name artikel 8 van het EVRM, dat luidt als volgt:

*"1. Eenieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.*

*2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."*

De Raad herinnert eraan dat artikel 8 van het EVRM erop gericht is om het individu te beschermen tegen een willekeurige overheidsinmenging in het gezins- of privéleven. Uit de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: EHRM of het Hof) volgt dat een correcte belangenafweging is vereist waarbij rekening wordt gehouden met de concrete omstandigheden die de individuele zaak kenmerken.

In de eerste plaats moet echter worden nagekeken of er een gezins- en/of privéleven bestaat in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of een verzoekende partij zich kan beroepen op artikel 8 van het EVRM. Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip 'familie- en gezinsleven' noch het begrip

'privéleven'. Beide begrippen zijn autonome begrippen, die onafhankelijk van het nationale recht moeten worden geïnterpreteerd. Bij de beoordeling of er al dan niet sprake is van een gezins- of privéleven moet de Raad zich plaatsen op het tijdstip waarop de bestreden beslissing is genomen (cf. EHRM 15 juli 2003, *Mokrani/Frankrijk*, § 21; EHRM 31 oktober 2002, *Yildiz/Oostenrijk*, § 34; EHRM 13 februari 2001, *Ezzoudhi/Frankrijk*, § 25).

Het bestaan van een gezinsleven is in wezen een feitenkwestie die afhankelijk is van de aanwezigheid van effectief beleefde hechte persoonlijke banden (cf. EHRM (GK) 2 november 2010, *Şerife Yiğit/Turkije*, § 93 en EHRM (GK) 12 juli 2001, *K. en T./Finland*, § 150; zie ook EHRM 13 juli 2000, *Scozzari en Giunta/Italië*, § 221; EHRM 27 april 2000, *L./Finland*, § 101; EHRM 13 juni 1979, *Marckx/België*, § 45). Bijgevolg moet vooreerst worden nagegaan of er sprake is van een familie of een gezin. Vervolgens moet in de feiten blijken dat de persoonlijke band tussen deze familie- of gezinsleden voldoende hecht is (zie EHRM 12 juli 2001, *K. en T./Finland*, § 150).

De verzoekende partij beroept zich op een gezinsleven met haar echtgenoot, de heer A. U.

De Raad wijst erop dat de bescherming die artikel 8 van het EVRM biedt, in beginsel hoofdzakelijk betrekking heeft op het kerngezin, zijnde gehuwden of partners in een stabiele *de facto* relatie en, desgevallend, hun minderjarige kinderen (EHRM (GK) 9 oktober 2003, *Slivenko/Letland*, § 94).

Uit het administratief dossier blijkt dat de verzoekende partij en de heer A. U. op 10 januari 2014 zijn gehuwd te Bangladesh. Dit wordt niet betwist in de bestreden beslissing.

Verder blijkt uit het administratief dossier dat de heer A. U. sinds september 2009 in België verblijft, dat hij tussen 18 september 2009 en 18 december 2013 een procedure tot het bekomen van internationale bescherming doorliep en dat hij op 12 mei 2015, ten gevolge van een verblijfsaanvraag van 9 mei 2014 op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, werd gemachtigd tot een tijdelijk verblijf, dat telkens is verlengd, de laatste keer tot 2 januari 2020.

Op 25 september 2017 diende de verzoekende partij bij de Belgische diplomatieke of consulaire post te New Delhi (Indië) een aanvraag in tot het bekomen van een visum lang verblijf (type D), met het oog op gezinshereniging met de heer A. U. De gemachtigde weigerde op 26 april 2018 dit visum toe te kennen, maar deze beslissing werd op 19 augustus 2019, bij arrest nr. 225 009, door de Raad vernietigd. Op 7 oktober 2019 weigerde de gemachtigde opnieuw het gevraagde visum gezinshereniging toe te kennen.

Met betrekking tot de datum van het nemen van de bestreden beslissing merkt de Raad voorafgaandelijk op dat de verzoekende partij in haar verzoekschrift ervan uitgaat dat deze werd genomen op 10 september 2019. In de akte van kennisgeving wordt echter aangegeven dat op 10 september 2019 kennis werd gegeven van de beslissing van 7 oktober 2019. Aangezien het niet mogelijk is om op 10 september 2019 reeds kennis te geven van een beslissing die in de toekomst zal worden genomen, moet worden aangenomen dat in de akte van kennisgeving sprake is van een materiële vergissing. Uit het administratief dossier, met name uit het beslissingsformulier familiale hergroepering, blijkt onmiskenbaar dat de bestreden beslissing op 7 oktober 2019 werd genomen. In tegenstelling tot wat de verzoekende partij in haar verzoekschrift beweert, blijkt dan ook niet dat de bestreden beslissing reeds op 10 september 2019 werd genomen, terwijl aan de echtgenoot van de verzoekende partij op 2 september 2019 nog een termijn van één maand was toegekend om na het vernietigingsarrest van de Raad van 19 augustus 2019 de in dit schrijven gevraagde stukken over te maken aan de dienst Visa gezinshereniging van de Dienst Vreemdelingenzaken.

In de bestreden beslissing stelt de gemachtigde dat er nooit een gezinsleven is geweest tussen de betrokkenen, want dat het huwelijk dateert van na de aankomst van de heer A. U. in België. De Raad wijst echter erop dat uit de rechtspraak van het EHRM blijkt dat artikel 8 van het EVRM niet enkel een reeds bestaand gezinsleven beschermt, maar in bepaalde gevallen ook het voorgenomen nog niet volledig gerealiseerd gezinsleven, zoals de relatie die voortvloeit uit een wettig en waarachtig huwelijk (EHRM 22 juni 2004, *Pini e.a./Roemenië*, § 143; EHRM 28 mei 1985, *Abdulaziz, Cabales en Balkandali/Verenigd Koninkrijk*, § 62; zie ook o. m. EHRM 21 december 2010, *Anayo/Duitsland*, § 57; EHRM 29 juni 1999 (beslissing), *Nylund/Finland*). Het Hof is hierbij ook nagegaan of het gegeven dat dit gezinsleven nog niet ten volle gerealiseerd is, bijvoorbeeld omdat de betrokkenen (nog) niet samenwonen, aan hen kan worden verweten (EHRM 21 december 2010, *Anayo/Duitsland*, § 57; EHRM 22 juni 2004, *Pini e.a./Roemenië*, § 146). *In casu* kan de gemachtigde niet voorhouden dat aan de verzoekende partij en haar echtgenoot kan worden verweten dat zij hun gezinsleven nog niet ten



volle hebben kunnen realiseren. De verzoekende partij heeft immers precies een aanvraag tot het verkrijgen van een visum gezinshereniging ingediend, teneinde zich bij haar echtgenoot met een wettige verblijfsmachtiging in België te kunnen voegen. Het kan aan de verzoekende partij niet worden verweten dat zij hiertoe de geëigende procedure volgt en wacht tot zij het Rijk op legale wijze, door middel van een visum gezinshereniging, kan binnenkomen.

Gelet op het bovenstaande moet dan ook worden aangenomen dat tussen de verzoekende partij en haar echtgenoot A. U., van wie niet wordt betwist dat zij een wettig en waarachtig huwelijk hebben afgesloten, een gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM bestaat, ook al hebben zij dit gezinsleven nog niet ten volle kunnen realiseren.

Vervolgens benadrukt de Raad dat het door artikel 8 van het EVRM gewaarborgde recht op respect voor het gezins- en privéleven niet absoluut is. Inzake immigratie heeft het EHRM bij diverse gelegenheden eraan herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 15 juli 2003, *Mokrani/Frankrijk*, § 23; EHRM 26 maart 1992, *Beldjoudi/Frankrijk*, § 74; EHRM 18 februari 1991, *Moustaquim/België*, § 43). Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een Staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, *Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland*, § 39). Met toepassing van een vaststaand beginsel van internationaal recht is het immers de taak van de Staat om de openbare orde te waarborgen en in het bijzonder in de uitoefening van zijn recht om de binnenkomst en het verblijf van niet-onderdanen te controleren (EHRM 12 oktober 2006, *Mubilanzila Mayeka en Kaniki Mitunga/België*, § 81; EHRM 18 februari 1991, *Moustaquim/België*, § 43; EHRM 28 mei 1985, *Abdulaziz, Cabales en Balkandali/Verenigd Koninkrijk*, § 67).

Anderzijds, hoewel artikel 8 van het EVRM dus geen absoluut recht omvat en ongeacht of een verblijf wordt geweigerd dan wel beëindigd, zijn Verdragsluitende Staten er wel toe gehouden om, binnen de beleidsruimte waarover zij beschikken, een billijke afweging te maken tussen de concurrerende belangen van het individu en het algemeen belang (zie EHRM 28 juni 2011, *Núñez-Noorwegen*, §§ 68-69). In zaken die zowel op een gezinsleven als op immigratie betrekking hebben, zal de omvang van de negatieve dan wel positieve verplichtingen van een Verdragsluitende Staat in het kader van artikel 8 van het EVRM afhankelijk zijn van de individuele omstandigheden van de betrokken personen en het algemeen belang (EHRM 17 april 2014, *Paposhvili/België*, § 140).

Zowel wanneer sprake is van een eerste vraag om toelating tot verblijf als wanneer het gaat om een weigering van een voortgezet verblijf, zijn de toepasselijke beginselen dezelfde en moet dezelfde kernvraag worden beantwoord, met name of de Staat binnen haar beleidsruimte een billijke afweging gemaakt heeft tussen de concurrerende belangen van het individu en het algemeen belang (zie EHRM 28 juni 2011, *Núñez-Noorwegen*, §§ 68-69).

De beleidsruimte van Verdragsluitende Staten wordt overschreden wanneer Staten geen billijke afweging maken tussen het algemeen belang enerzijds, en het belang van het individu anderzijds. Of het nu een negatieve verplichting of een positieve verplichting betreft, in beide gevallen moeten de genomen maatregelen gerechtvaardigd en proportioneel zijn. Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met louter goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, *Conka/België*, § 83), en anderzijds dat dit artikel primeert op de bepalingen van de vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210.029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan zij kennis heeft of zou moeten hebben. De toepassing van de vreemdelingenwet moet aan de voorwaarden van artikel 8 van het EVRM worden getoetst (cf. RvS 26 mei 2009, nr. 193.522). Er rust bijgevolg een onderzoeksplicht bij Verdragsluitende Staten: bij het nemen van een verblijfs- en/of verwijderingsbeslissing moeten steeds nauwgezet de individuele en concrete omstandigheden van een bepaald geval worden onderzocht in het kader van een billijke belangenafweging.

Zoals hoger reeds meermaals aangegeven, diende de verzoekende partij op 25 september 2017 bij de Belgische diplomatieke of consulaire post te New Delhi (Indië) een aanvraag in tot het bekomen van een visum lang verblijf (type D), met het oog op gezinshereniging met de heer A. U.

In zijn vernietigingsarrest nr. 225 009 van 19 augustus 2019 heeft de Raad opgelijst welke stukken de verzoekende partij in dit kader (onder meer) had voorgelegd.

Van de opgelijste stukken bevinden de volgende stukken zich in het administratief dossier dat in het kader van het huidige beroep aan de Raad werd overgemaakt:

- de huwelijksakte;
- een verklaring van 17 november 2017 van het OCMW Antwerpen dat de echtgenoot van de verzoekende partij van 1 januari 2017 tot en met 1 juni 2017 equivalent leefloon heeft genoten;
- een attest van erkenning van handicap van 15 januari 2016 van de FOD Sociale Zekerheid, Directie-generaal Personen met een handicap, waaruit blijkt dat de echtgenoot van de verzoekende partij vanaf 1 september 2015 en voor onbepaalde duur 66% vermindering van het verdienvermogen heeft en een vermindering van de zelfredzaamheid met 10 punten;
- een attest van 27 augustus 2015 opgesteld door dr. B. V., oogarts, waarin deze besluit dat de echtgenoot van de verzoekende partij legaal blind is ten gevolge van oculocutaan albinisme en hij veel last heeft van licht ten gevolge van iristransilluminantie. Tevens wordt aangegeven dat de handicap van de echtgenoot zijn zelfredzaamheid en het vermogen om arbeid te verrichten beperkt.

Een aantal van de opgelijste stukken bevinden zich echter niet in het administratief dossier. Aangezien de Raad in zijn eerdere vernietigingsarrest echter reeds heeft vastgesteld dat deze stukken waren voorgelegd en tevens de inhoud ervan heeft weergegeven, wordt de Raad door het ontbreken van deze stukken niet verhinderd om zijn wettigheidstoetsing door te voeren. Het betreft de volgende stukken:

- een verklaring van lidmaatschap bij een mutualiteit voor de echtgenoot van de verzoekende partij;
- een medisch stuk van 24 juli 2017 dat stelt dat de voormelde echtgenoot is gekend met een ernstige visusstoornis en een ernstige slepende ziekte waarvoor een levertransplantatie wordt gepland en dat vermeldt dat het voor hem belangrijk is dat zijn vrouw als steunfiguur aanwezig is bij deze moeilijke tijden, om de nodige zorg en huishoudelijke zaken op zich te nemen;
- een medisch stuk van 17 juli 2017 dat de echtgenoot van de verzoekende partij lijdt aan albinisme met onder meer een ernstige oculaire aantasting en daarnaast lijdt aan chronische hepatitis B gecompliceerd door cirrhose met ontwikkeling van multifocaal hepatocellulair carcinoma waarvoor nu twee maal behandeling met SIRT (selectieve interne radiotherapie met yttrium) met uiteindelijk doel om in aanmerking te komen voor levertransplantatie waarvoor hij nu gelisteerd is; het attest stelt dat het gelet op de moeilijke medische situatie beter is, mocht de verzoekende partij haar echtgenoot kunnen ondersteunen door naar België te komen.

In het voormelde arrest werd verder aangegeven dat de gemachtigde de betrokken visumaanvraag van de verzoekende partij kwalificeerde als een aanvraag tot gezinshereniging op grond van artikel 10bis, § 2 van de vreemdelingenwet, dat luidt als volgt:

*“Wanneer de in artikel 10, § 1, eerste lid, 4° tot 6°, bedoelde familieleden van een vreemdeling die gemachtigd werd in België te verblijven voor een beperkte duur ingevolge deze wet of ingevolge de bijzondere omstandigheden eigen aan de betrokkene of ingevolge de aard of de duur van zijn activiteiten in België, een machtiging tot verblijf van meer dan drie maanden aanvragen, moet die machtiging toegekend worden indien zij het bewijs aanbrengen :*

- *dat de vreemdeling die vervoegd wordt over stabiele, regelmatige en voldoende bestaansmiddelen beschikt zoals bepaald in artikel 10, § 5 om in zijn eigen behoeften en die van zijn familieleden te voorzien en om te voorkomen dat zij ten laste vallen van de openbare overheden;*
- *dat de vreemdeling die vervoegd wordt, over voldoende huisvesting beschikt die toelaat het familielid of de familieleden die gevraagd heeft of hebben om zich bij hem te komen voegen, te herbergen en die voldoet aan de voorwaarden die gesteld worden aan een onroerend goed dat wordt verhuurd als hoofdverblijfplaats zoals bepaald in artikel 2, van Boek III, Titel VIII, Hoofdstuk II, Afdeling 2 van het Burgerlijk Wetboek. De Koning bepaalt, in een ministerraad overlegd besluit, de wijze waarop de vreemdeling bewijst dat het onroerend goed voldoet aan de gestelde voorwaarden;*
- *dat de vreemdeling die vervoegd wordt, over een ziektekostenverzekering beschikt die de risico's in België voor hem en zijn familieleden dekt;*
- *dat zij zich niet bevinden in één van de in artikel 3, eerste lid, 5° tot 8° bepaalde gevallen, of niet lijden aan een van de ziekten die een gevaar voor de volksgezondheid kunnen opleveren en die worden opgesomd in de bijlage bij deze wet.*

*De bepalingen van artikel 12bis, § 6, zijn eveneens van toepassing.”*

Artikel 10, § 1, eerste lid, 4° van de vreemdelingenwet betreft onder meer de buitenlandse echtgenoot of echtgenote die met een vreemdeling die in België tot verblijf gemachtigd of toegelaten is, komt samenleven, op voorwaarde dat beiden ouder zijn dan eenentwintig jaar. Deze minimumleeftijd wordt teruggebracht tot achttien jaar wanneer de echtelijke band reeds bestond vóór de vreemdeling die vervoegd wordt, in het Rijk aankwam. Het werd en wordt niet betwist dat de beide echtgenoten ouder zijn dan 21 jaar.

De gemachtigde weigerde op 26 april 2018 dit visum toe te kennen. In zijn arrest nr. 225 009 gaf de Raad in dit verband het volgende aan: *“In de bestreden beslissing weigert verweerder verzoekster het gevraagde visum lang verblijf toe te kennen en haar toe te laten tot een verblijf op basis van gezinshereniging in België, omdat op basis van de bij de aanvraag voorgelegde stukken niet blijkt dat is voldaan aan de in artikel 10bis, § 2 van de Vreemdelingenwet vervatte verblijfsvoorwaarden dat de te vervoegen vreemdeling beschikt over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen en over een ziektekostenverzekering die mede de risico’s voor verzoekster dekt. Verzoekster betwist deze motieven als dusdanig niet.”*

Vervolgens stelde de Raad dat *“in casu [...] de vraag centraal [staat] of verweerder bij de beoordeling van verzoeksters visumaanvraag met het oog op gezinshereniging met een legaal in België verblijvende vreemdeling kon volstaan met de vaststellingen dat niet is voldaan aan de in artikel 10bis, § 2 van de Vreemdelingenwet gestelde verblijfsvoorwaarden dat de referentiepersoon beschikt over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen en over een ziektekostenverzekering die ook de risico’s voor het familielid dekt, of dat hij, rekening houdende met de bij de aanvraag voorgelegde (medische) stukken die verband houden met de gezondheidssituatie van de te vervoegen vreemdeling, nog een verdere beoordeling en belangenafweging in het licht van artikel 8 van het EVRM diende door te voeren.*

De Raad oordeelde in zijn vernietigingsarrest van 19 augustus 2019 dat de oorspronkelijke weigeringsbeslissing van 26 april 2018 artikel 8 van het EVRM schond en moest worden vernietigd:

*“3.11. In casu legde verzoekster, ter staving van haar aanvraag tot gezinshereniging, nadrukkelijk stukken voor waaruit blijkt dat haar echtgenoot ernstige gezondheidsproblemen heeft, met name ernstige oogproblemen alsook chronische hepatitis B gecompliceerd door cirrhose met ontwikkeling van multifocaal hepatocellulair carcinoma waarvoor nu twee maal behandeling met SIRT (selectieve interne radiotherapie met yttrium) met uiteindelijk doel om in aanmerking te komen voor levertransplantatie waarvoor hij nu op een wachtlijst staat. Ingevolge deze gezondheidsproblemen, zo blijkt uit deze stukken, is de echtgenoot legaal blind en erkend als persoon met een handicap, hetgeen ook zijn zelfredzaamheid en vermogen om arbeid te verrichten beperkt. De behandelde artsen vermelden dat het gelet op de moeilijke medische situatie beter is mocht verzoekster haar echtgenoot kunnen ondersteunen door naar België te komen.*

*Op geen enkele wijze blijkt dat verweerder bij de beoordeling van verzoeksters visumaanvraag en het nemen van de bestreden beslissing deze aangevoerde elementen en omstandigheden in rekening heeft gebracht en hieromtrent een beoordeling en belangenafweging in het licht van artikel 8 van het EVRM heeft doorgevoerd.*

*In het licht van de voorgaande bespreking kan verweerder zich niet op het standpunt stellen dat de correcte toepassing van artikel 10bis van de Vreemdelingenwet volstond als belangenafweging in het kader van artikel 8 van het EVRM, terwijl verzoekster ter ondersteuning van haar visumaanvraag de voormelde (medische) stukken omtrent de gezondheidstoestand van haar echtgenoot had overgemaakt. De belangenafweging die de wetgever in artikel 10bis van de Vreemdelingenwet reeds doorvoerde stelt verweerder, gelet op hetgeen voorafgaat, niet vrij van de verplichting om welbepaalde hem nadrukkelijk voorgelegde specifieke omstandigheden die de individuele zaak kenmerken bijkomend te beoordelen en te toetsen in het licht van artikel 8 van het EVRM.*

*In de voorliggende situatie zullen de gedane vaststellingen in verband met de bestaansmiddelen en de ziekteverzekering, die raken aan het economisch welzijn van een land, een belangrijk aspect uitmaken in de belangenafweging, en hieraan kan door verweerder een belangrijk gewicht wordt toegekend, maar deze moeten in het concrete voorliggende geval worden afgewogen tegen de individuele omstandigheden zoals deze blijken uit de evenzeer voorgelegde stukken in verband met de gezondheidstoestand van het in België verblijvend familielid.*

*Door louter te zijn nagegaan of er sprake is van stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen en een ziektekostenverzekering die ook de risico's voor het familielid dekt, zonder rekening houdende met de bij de aanvraag voorgelegde (medische) stukken die verband houden met de gezondheidssituatie van de te vervoegen vreemdeling nog een verdere beoordeling en belangenafweging in het licht van artikel 8 van het EVRM diende door te voeren, heeft verweerder dan ook nagelaten een correcte belangenafweging door te voeren in het licht van artikel 8 van het EVRM rekening houdende met alle relevante factoren en omstandigheden die de gezinssituatie van verzoekster kenmerken.*

*Het automatisch weigeren van de visumaanvraag omwille van het niet voldoen aan de voorwaarden, zonder een afweging van alle belangen, volstaat niet om te voldoen aan de verplichtingen zoals deze voortvloeien uit artikel 8 van het EVRM (EHRM 20 oktober 2005, nr. 8876/04, Haydarie t. Nederland (onontvankelijkheidsbeslissing)).*

*Het gegeven dat de bestreden beslissing geen bevel om het grondgebied te verlaten is en de scheiding tussen de echtgenoten reeds bestond voor de bestreden beslissing, doet geen afbreuk aan de verplichting voor verweerder om bij het onderzoek naar een positieve verplichting op basis van artikel 8 van het EVRM alle relevante feiten en omstandigheden kenbaar te betrekken.*

*Door nog te stellen dat verzoekster zou nalaten aan te tonen dat de correcte toepassing van de Vreemdelingenwet een niet-toegelaten inmenging uitmaakt op het gezinsleven, hanteert verweerder verder in werkelijkheid een betoog dat een verplichting legt bij de vreemdeling die evenwel op de staatssecretaris/minister of zijn gemachtigde rust (cf. RvS 26 juni 2014, nrs. 227.898 en 227.900).*

*Een schending van artikel 8 van het EVRM wordt aannemelijk gemaakt.*

*3.12. Het middel is in de besproken mate gegrond en geeft aanleiding tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing."*

Door deze vernietiging moest de gemachtigde zich opnieuw uitspreken over de visumaanvraag van 25 september 2017, daarbij rekening houdend met de vaststellingen die de Raad heeft gemaakt in zijn arrest nr. 225 009 van 19 augustus 2019, dat gezag van gewijsde heeft. Het gezag van gewijsde van het voormelde arrest strekt zich uit tot de onlosmakelijk met het *dictum* verbonden motieven.

Zoals hoger reeds aangegeven, werd aan de echtgenoot van de verzoekende partij op 2 september 2019 gevraagd om een aantal documenten op te sturen, opdat de gemachtigde het onderzoek van het dossier zou kunnen voortzetten. *In casu* werden bewijzen van bestaansmiddelen van de echtgenoot van de laatste 12 maanden gevraagd.

Naar aanleiding van dit schrijven legde de echtgenoot van de verzoekende partij op 30 september 2019 de volgende stukken voor:

- een verklaring van 6 september 2019 van het OCMW Antwerpen dat hij van 1 oktober 2018 tot en met 31 augustus 2019 equivalent leefloon heeft genoten;
- een attest van 12 september 2019 opgesteld door dr. Ph. V., gastro-enteroloog, waarin deze bevestigt dat de echtgenoot van de verzoekende partij ernstige medische problemen heeft waarvoor intensieve medische begeleiding aangewezen is, en waarin wordt aangegeven dat hij wegens een visuele handicap ook niet in staat is om normaal werk te verrichten; er wordt tevens gesteld dat hij, omwille van deze beide redenen, in het dagelijks leven begeleiding nodig heeft van een naast familielid;
- een medisch attest van 6 september 2019, opgesteld door dr. W. V., huisarts, waarin deze verklaart dat de echtgenoot van de verzoekende partij lijdt aan een belangrijke medische aandoening, dat hij bovendien een ernstige visuele handicap heeft, en dat hij in het dagelijks leven hulp nodig heeft van een naast familielid;
- een attest van 29 augustus 2019 waarin K. D. van het Adviescentrum Migratie van het CAW Antwerpen verklaart dat de echtgenoot van de verzoekende partij al sinds september 2014 bij hen in begeleiding is, dat deze omwille van zijn medische situatie en visuele beperking in heel veel situaties hulp nodig heeft, en dat het daarom aangewezen lijkt dat zijn echtgenote naar België kan komen om hem te ondersteunen;

- een attest van 29 augustus 2019 waarin dr. L. V. verklaart dat de echtgenoot van de verzoekende partij aan een belangrijke medische aandoening lijdt, waarbij bijstand door een naast familielid in de nabije toekomst noodzakelijk is.

Op 7 oktober 2019 weigert de gemachtigde opnieuw het gevraagde visum gezinshereniging toe te kennen.

Vooreerst motiveert de gemachtigde dat de verzoekende partij zich niet kan beroepen op de richtlijnen van artikel 10bis, § 2 van de vreemdelingenwet, dat de visumaanvraag op 26 april 2018 geweigerd werd wegens het ontbreken van stabiele, regelmatige en toereikende bestaansmiddelen in hoofde van meneer A. U. en van een ziektekostenverzekering die de risico's voor zijn echtgenote in België dekt, en dat deze beslissing bij arrest nr. 225 009 van 19 augustus 2019 door de Raad werd vernietigd. De gemachtigde wijst erop dat aan de heer U. werd gevraagd om bewijzen van zijn bestaansmiddelen van de laatste 12 maanden voor te leggen, en dat uit de voorgelegde documenten blijkt dat de heer U. nog steeds een equivalent leefloon ontvangt. De gemachtigde geeft aan dat een equivalent leefloon van het OCMW overeenkomstig artikel 10 van de vreemdelingenwet niet in aanmerking wordt genomen in de beoordeling van de bestaansmiddelen, en dat bijgevolg niet wordt bewezen dat de heer A. U. over stabiele, regelmatige en toereikende bestaansmiddelen beschikt. Deze motieven worden door de verzoekende partij niet betwist, zodat zij eraan geen afbreuk kan doen.

Daarnaast bevat de thans bestreden beslissing tevens een motivering in het licht van artikel 8 van het EVRM. Volgens de verzoekende partij heeft de gemachtigde echter geen correcte belangenafweging gemaakt met betrekking tot de mogelijkheid die zij en haar echtgenoot redelijkerwijze hebben om elders een familieleven voort te zetten.

De Raad herinnert in dit verband aan zijn vaststellingen in het kader van het vernietigingsarrest nr. 225 009 van 19 augustus 2019. Aangezien uit de voormelde motivering van de bestreden beslissing blijkt dat de gemachtigde de visumaanvraag van 25 september 2017 opnieuw heeft gekwalificeerd als een aanvraag tot gezinshereniging op grond van artikel 10bis, § 2 van de vreemdelingenwet, zijn deze *in casu* immers nog steeds relevant. De volgende vaststellingen uit het voormelde vernietigingsarrest worden door de Raad in het kader van het thans voorliggende beroep volledig hernomen:

*“3.9. De Raad stelt vast dat de artikelen 10 en volgende van de Vreemdelingenwet een omzetting vormen van de richtlijn 2003/86/EG van de Raad van 22 september 2003 inzake het recht op gezinshereniging (Pb.L. 251/12; hierna: de richtlijn 2003/86/EG) (zie ook Parl.St. Kamer 2005-2006, 2478/001, p. 16-25).*

*De richtlijn 2003/86/EG heeft tot doel de voorwaarden te bepalen voor de uitoefening van het recht op gezinshereniging door onderdanen van derde landen die wettig op het grondgebied van de lidstaten verblijven (artikel 1). Deze richtlijn is van toepassing wanneer de gezinshereniger wettig in een lidstaat verblijft, in het bezit is van een door een lidstaat afgegeven verblijfstitel met een geldigheidsduur van één jaar of langer en reden heeft om te verwachten dat hem een permanent verblijfsrecht zal worden toegekend, indien de leden van zijn gezin onderdanen van een derde land met ongeacht welke status zijn (artikel 3.1), maar laat de mogelijkheid van lidstaten onverlet om gunstigere bepalingen vast te stellen of te handhaven (artikel 3.5).*

*De Belgische wetgever heeft “geopteerd voor de ruime toepassing van de bepalingen van de richtlijn op de gezinsleden van de vreemdelingen die geen reden hebben om te verwachten dat een permanent verblijfsrecht in het Rijk aan hen zal worden toegekend”, waarbij de bepalingen van de richtlijn zowel gelden voor de gezinshereniging op basis van artikel 10, eerste lid, 4° van de Vreemdelingenwet met vreemdelingen die voor onbepaalde duur in België verblijven of hier zijn gevestigd als voor de gezinshereniging op basis van artikel 10bis van de Vreemdelingenwet met vreemdelingen die hier voor een bepaalde duur verblijven (zie Parl.St. 2005-2006, DOC 51 2478/001, 19).*

*In casu zijn de bepalingen van de richtlijn 2003/86/EG en de rechtspraak van het Hof van Justitie dienaangaande dan ook relevant (zie ook HvJ 7 november 2018, C-380/17, HvJ 13 maart 2019, C-635/17; RvS 29 mei 2018, nr. 241.649).*

*Het Hof van Justitie heeft aangaande de richtlijn 2003/86/EG verduidelijkt dat, enerzijds, artikel 4, lid 1, van de richtlijn precieze verplichtingen oplegt aan de lidstaten waaraan duidelijk omschreven subjectieve rechten beantwoorden. Daardoor zijn de lidstaten verplicht om, in de door de richtlijn*

vastgestelde gevallen, de gezinshereniging van bepaalde leden van het gezin van de gezinshereniger toe te staan zonder dat deze lidstaten hun beoordelingsmarge kunnen uitoefenen.

Anderzijds wordt erkend dat in de mate dat de richtlijn 2003/86/EG voorziet in afwijkingen of uitzonderingen of in de mogelijkheid voor lidstaten om verblijfsvoorwaarden te stellen, de richtlijn niet meer doet dan de lidstaten een zekere beoordelingsmarge toe te laten die niet verschilt van de beoordelingsmarge die het EHRM in zijn rechtspraak met betrekking tot artikel 8 van het EVRM aan staten toekent (zgn. 'margin of appreciation'; HvJ 27 juni 2006, C-540/03, Parlement v. Raad, pt. 60 en 62).

Deze beoordelingsmarge moet evenwel conform de grondrechten en de doelstelling van de richtlijn worden uitgelegd en uitgeoefend, waarbij tevens rekening moet worden gehouden met de uniforme interpretatie van het Hof van Justitie dienaangaande (zie HvJ 6 november 2003, C-101/01, Lindqvist, punt 87 ; HvJ 26 juni 2007, C-305/05, Ordre des barreaux francophones et germanophone e.a., punt 28; HvJ 13 januari 2004, C-453/00, Kühne en Heitz, par. 21).

In dit kader bepaalt artikel 17 van de richtlijn 2003/86/EG: "In geval van afwijzing van een verzoek, intrekking of niet-verlenging van een verblijfstitel, alsmede in geval van een verwijderingsmaatregel tegen de gezinshereniger of leden van diens gezin houden de lidstaten terdege rekening met de aard en de hechtheid van de gezinsband van de betrokken persoon en met de duur van zijn verblijf in de lidstaat, alsmede met het bestaan van familiebanden of culturele of sociale banden met zijn land van herkomst."

Hierover heeft Hof van Justitie gesteld: "Ten slotte moet eraan worden herinnerd dat uit de rechtspraak van het Hof volgt dat ingevolge artikel 17 van richtlijn 2003/86 verzoeken om gezinshereniging individueel moeten worden behandeld (arresten Chakroun, C 578/08, EU:C:2010:117, punt 48 en K en A, C 153/14, EU:C:2015:453, punt 60), en dat het aan de bevoegde nationale autoriteiten is om bij de tenuitvoerlegging van richtlijn 2003/86 en bij het onderzoek van de verzoeken om gezinshereniging, een evenwichtige en redelijke beoordeling van alle in het geding zijnde belangen te maken (zie in die zin arrest O e.a., C 356/11 en C 357/11, EU:C:2012:776, punt 81)." (HvJ 21 april 2016, C- 558/14, Kachab, pt. 43).

Ook in zijn arrest van 9 juli 2015 in de zaak C-153/14 benadrukte het Hof van Justitie, inzake de in artikel 7, punt 2 van de richtlijn 2003/86/EG vervatte mogelijkheid om integratievoorwaarden te stellen, dat artikel 17 van deze richtlijn vereist dat verzoeken om gezinshereniging individueel moeten worden behandeld (§ 60).

In zijn arrest van 6 december 2012 in de gevoegde zaken C-356/11 en C-357/11 oordeelde het Hof van Justitie, inzake de in artikel 7, punt 1, c) van de richtlijn 2003/86/EG vervatte mogelijkheid om het bewijs van stabiele, toereikende en regelmatige inkomsten te vragen, als volgt:

"74 Voorts heeft het Hof geoordeeld dat, aangezien gezinshereniging de algemene regel is, de bevoegdheid in artikel 7, lid 1, sub c, van richtlijn 2003/86 strikt moet worden uitgelegd. De lidstaten mogen hun handelingsvrijheid dus niet zo gebruiken dat afbreuk wordt gedaan aan het doel van de richtlijn en aan het nuttig effect daarvan (arrest Chakroun, punt 43).

75 Ten slotte moet in herinnering worden gebracht dat, zoals uit punt 2 van de considerans van richtlijn 2003/86 blijkt, deze de in het Handvest neergelegde grondrechten en beginselen erkent.

76 Artikel 7 van het Handvest, dat rechten omvat die overeenstemmen met de door artikel 8, lid 1, van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden gewaarborgde rechten, erkent het recht op eerbiediging van het privé-, familie- en gezinsleven. Deze bepaling van het Handvest moet bovendien worden gelezen in samenhang met de verplichting, rekening te houden met de in artikel 24, lid 2, van het Handvest erkende belangen van het kind, en in aanmerking te nemen dat, overeenkomstig voormeld artikel 24, lid 3, een kind regelmatig persoonlijke betrekkingen met zijn beide ouders moet kunnen onderhouden (zie reeds aangehaald arrest Parlement/Raad, punt 58, en arrest van 23 december 2009, Detiček, C- 403/09 PPU, Jurispr. blz. I- 12193, punt 54).

77 Artikel 7, lid 1, sub c, van richtlijn 2003/86 mag niet aldus worden uitgelegd en toegepast dat deze toepassing zou indruisen tegen de in voormelde bepalingen van het Handvest neergelegde grondrechten.

78 De lidstaten moeten immers niet alleen hun nationale recht conform het Unierecht uitleggen, maar er ook op toezien dat zij zich niet baseren op een uitlegging van een tekst van afgeleid recht die in conflict zou komen met de door de rechtsorde van de Unie beschermde grondrechten (zie arresten Parlement/Raad, punt 105, en Detiček, punt 34).

79 Het is juist dat de artikelen 7 en 24 van het Handvest, die de nadruk leggen op het belang van het gezinsleven voor het kind, niet aldus mogen worden uitgelegd dat zij de lidstaten de beoordelingsmarge zouden ontzeggen bij het onderzoek van verzoeken om gezinshereniging (zie in die zin arrest Parlement/Raad, punt 59).

80 Bij een dergelijk onderzoek en met name bij de bepaling of de voorwaarden van artikel 7, lid 1, van richtlijn 2003/86 zijn vervuld, moeten de bepalingen van deze richtlijn echter tegen de achtergrond van de artikelen 7 en 24, leden 2 en 3, van het Handvest worden uitgelegd en toegepast, zoals overigens blijkt uit de bewoordingen van punt 2 van de considerans en artikel 5, lid 5, van deze richtlijn, op grond waarvan de lidstaten de betrokken verzoeken om gezinshereniging moeten onderzoeken in het belang van de betrokken kinderen en teneinde het gezinsleven te begunstigen.

81 Het is aan de bevoegde nationale autoriteiten, bij de tenuitvoerlegging van richtlijn 2003/86 en bij het onderzoek van de verzoeken om gezinshereniging, een evenwichtige en redelijke beoordeling van alle in het geding zijnde belangen te maken en daarbij in het bijzonder rekening te houden met de belangen van de betrokken kinderen.”

Uit het bovenstaande volgt dat in situaties waar er geen nauwkeurige positieve verplichtingen zijn, bv. wegens niet voldoen aan een wettelijke voorwaarde, de richtlijn 2003/86/EG voorziet dat er een individueel onderzoek en belangenafweging moet zijn in het licht van de artikelen 5, lid 5 en 17 van de richtlijn, begrepen tegen de achtergrond van de doelstelling van de richtlijn en het nuttig effect ervan, de artikelen 7 en 24 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie en artikel 8 van het EVRM.

Dit noopt tot een concrete beoordeling van de individuele situatie en verplicht de lidstaten ertoe om voor ieder individueel geval een algehele beoordeling van alle relevante factoren en omstandigheden te maken. Bij de behandeling van verzoeken om gezinshereniging moet een evenwichtige en redelijke beoordeling van alle in het geding zijnde belangen worden gemaakt. Bij deze belangenafweging hebben lidstaten een beoordelingsmarge, hier is de positieve verplichting niet nauwkeurig omdat lidstaten een handelingsvrijheid hebben in zoverre zij de relevante factoren en omstandigheden in elk individueel geval terdege in aanmerking nemen en hun handelingsvrijheid redelijk invullen. Indien deze afweging in het voordeel van de vreemdeling uitdraait, dan volgt een positieve verplichting uit artikel 8 van het EVRM, hetgeen inhoudt dat de lidstaat het verzoek om gezinshereniging moet aanvaarden.

De Raad van State oordeelde ook reeds dat de in artikel 17 van de richtlijn 2003/86/EG aan de lidstaten opgelegde verplichting duidelijk, precies en onvoorwaardelijk is en dat bij gebreke van omzetting van dit artikel in de Belgische rechtsorde dit artikel een rechtstreekse werking kan worden toegekend (RvS 3 augustus 2017, nr. 238.919).

3.10. Zoals reeds werd aangehaald volgt uit de rechtspraak van het EHRM dat bij de belangenafweging in het kader van het door artikel 8 van het EVRM beschermde recht op eerbiediging van het privé- en gezinsleven een “fair balance” moet worden gevonden tussen het belang van de vreemdeling en diens familie enerzijds en het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde anderzijds. Daarbij moeten alle voor die belangenafweging van betekenis zijnde feiten en omstandigheden kenbaar worden betrokken.

De Raad oefent slechts een wettigheidscontrole uit op de bestreden beslissing. Bijgevolg gaat hij na of verweerder alle relevante feiten en omstandigheden in zijn belangenafweging heeft betrokken en, indien dit het geval is, of hij niet ten onrechte het standpunt heeft ingenomen dat die afweging heeft geresulteerd in een “fair balance” tussen enerzijds het belang van een vreemdeling bij de uitoefening van het familie- en gezinsleven hier te lande en anderzijds het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde.

*Deze maatstaf impliceert dat de Raad niet de bevoegdheid bezit om zijn eigen beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. Bijgevolg kan de Raad niet zelf de belangenafweging doorvoeren (RvS 26 januari 2016, nr. 233.637; RvS 26 juni 2014, nr. 227.900)."*

Zoals hoger reeds aangegeven, is de gemachtigde *in casu* ook daadwerkelijk overgegaan tot een onderzoek in het licht van artikel 8 van het EVRM. Hij overweegt in dit verband het volgende:

*"Overwegende dat er eveneens meerdere medische attesten worden voorgelegd met betrekking tot de visuele handicap van meneer U(...) A(...). In deze attesten wordt verklaard dat betrokkene begeleiding nodig heeft van een naast familielid;*

*Overwegende dat de verplichting om aan de wettelijke vereisten voorzien in artikel 10bis van de wet van 15 december 1980 te voldoen geen inbreuk vormt van artikel 8 EVRM (Arrest nr. 229.612 van 18 december 2014);*

*Zo is er nooit een gezinsleven geweest tussen betrokkenen. Het huwelijk dateert namelijk van na de aankomst van meneer in België;*

*Bovendien verhindert deze weigering geenszins het recht op gezinsleven tussen betrokkenen. De scheiding is immers slechts tijdelijk van aard, met name totdat de gezinshereniger in België voldoet aan de toepasselijke voorwaarden. In tussentijd kan het gezinsleven op afstand via moderne communicatiemiddelen verdergezet worden aangezien vaststaat dat dit niet onmogelijk blijkt voor betrokkenen, vermits zij in de periode van 10/01/2014, datum van het huwelijk, tot 26/09/2017, datum van de visumaanvraag, ook reeds hun gezinsleven op afstand hebben kunnen verderzetten. Aangezien betrokkenen allebei over dezelfde nationaliteit beschikken, is er geen beletsel dat meneer naar hun land van herkomst zou reizen. Om het huwelijk af te sluiten reisde meneer tenslotte ook naar Bangladesh.*

*Het visum wordt derhalve geweigerd."*

De vraag stelt zich of de opgenomen belangenafweging volstaat in het licht van artikel 8 van het EVRM en de relevante rechtspraak van het EHRM en het Hof van Justitie.

De gemachtigde stelt vooreerst dat de verplichting om te voldoen aan de wettelijke vereisten voorzien in artikel 10bis van de vreemdelingenwet, geen inbreuk op artikel 8 van het EVRM vormt.

De Raad herhaalt in dit verband hetgeen hij in zijn vernietigingsarrest nr. 225 009 van 19 augustus 2019 reeds heeft vastgesteld:

*"In het licht van de voorgaande bespreking kan verweerder zich niet op het standpunt stellen dat de correcte toepassing van artikel 10bis van de Vreemdelingenwet volstond als belangenafweging in het kader van artikel 8 van het EVRM, terwijl verzoekster ter ondersteuning van haar visumaanvraag de voormelde (medische) stukken omtrent de gezondheidstoestand van haar echtgenoot had overgemaakt. De belangenafweging die de wetgever in artikel 10bis van de Vreemdelingenwet reeds doorvoerde stelt verweerder, gelet op hetgeen voorafgaat, niet vrij van de verplichting om welbepaalde hem nadrukkelijk voorgelegde specifieke omstandigheden die de individuele zaak kenmerken bijkomend te beoordelen en te toetsen in het licht van artikel 8 van het EVRM.*

*In de voorliggende situatie zullen de gedane vaststellingen in verband met de bestaansmiddelen en de ziekteverzekering, die raken aan het economisch welzijn van een land, een belangrijk aspect uitmaken in de belangenafweging, en hieraan kan door verweerder een belangrijk gewicht wordt toegekend, maar deze moeten in het concrete voorliggende geval worden afgewogen tegen de individuele omstandigheden zoals deze blijken uit de evenzeer voorgelegde stukken in verband met de gezondheidstoestand van het in België verblijvend familielid.*

*Door louter te zijn nagegaan of er sprake is van stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen en een ziektekostenverzekering die ook de risico's voor het familielid dekt, zonder rekening houdende met de bij de aanvraag voorgelegde (medische) stukken die verband houden met de gezondheidssituatie van de te vervoegen vreemdeling nog een verdere beoordeling en belangenafweging in het licht van artikel 8 van het EVRM diende door te voeren, heeft verweerder dan ook nagelaten een correcte belangenafweging door te voeren in het licht van artikel 8 van het EVRM*



*rekening houdende met alle relevante factoren en omstandigheden die de gezinssituatie van verzoekster kenmerken.*

*Het automatisch weigeren van de visumaanvraag omwille van het niet voldoen aan de voorwaarden, zonder een afweging van alle belangen, volstaat niet om te voldoen aan de verplichtingen zoals deze voortvloeien uit artikel 8 van het EVRM (EHRM 20 oktober 2005, nr. 8876/04, Haydarie t. Nederland (onontvankelijkheidsbeslissing))."*

Hoger heeft de Raad reeds erop gewezen dat het eerdere vernietigingsarrest gezag van gewijsde heeft, zodat de gemachtigde rekening moet houden met de onlosmakelijk met het *dictum* verbonden motieven ervan. De gemachtigde kan zich, in het kader van de belangenafweging die hij op grond van de rechtspraak van het EHRM en het Hof van Justitie moet doorvoeren, dan ook niet beperken tot de overweging dat de verplichting om te voldoen aan de wettelijke vereisten voorzien in artikel 10*bis* van de vreemdelingenwet, geen inbreuk op artikel 8 van het EVRM vormt. Hij moet daarentegen overgaan tot een concrete beoordeling van de individuele situatie, waarbij hij moet rekening houden met alle relevante factoren en omstandigheden van het geval, en een evenwichtige en redelijke beoordeling van alle in het geding zijnde belangen moet maken. De verzoekende partij voert dan ook terecht aan dat de gemachtigde zich niet achter haar vermeende tekortkomingen conform nationaal recht kan verschuilen om zich aan de belangenafweging conform artikel 8 van het EVRM te onttrekken.

Vervolgens stelt de gemachtigde dat de weigering van het visum het recht op gezinsleven tussen de verzoekende partij en haar echtgenoot geenszins verhindert. Volgens hem is de scheiding immers slechts van tijdelijke aard, totdat de gezinshereniger in België voldoet aan de toepasselijke voorwaarden. Hij geeft aan dat het gezinsleven in tussentijd op afstand via moderne communicatiemiddelen kan worden verdergezet, aangezien vaststaat dat dit niet onmogelijk blijkt voor de betrokkenen, vermits zij in de periode van 10 januari 2014, de datum van het huwelijk, tot 26 september 2017, de datum van de visumaanvraag, ook reeds hun gezinsleven op afstand hebben kunnen verderzetten. Daarnaast oordeelt de gemachtigde dat, aangezien de betrokkenen allebei over dezelfde nationaliteit beschikken, er geen beletsel is voor de heer A. U. om naar het gemeenschappelijk land van herkomst Bangladesh te reizen, hetgeen de echtgenoot van de verzoekende partij om het huwelijk af te sluiten tenslotte ook heeft gedaan.

De verzoekende partij gaat in haar synthesesamenvatting zowel in op het deel van de motivering met betrekking tot de tijdelijke scheiding als op het deel van de motivering met betrekking tot de mogelijkheid voor de echtgenoot van de verzoekende partij om naar Bangladesh te reizen. Zij besluit dat nergens uit het dossier blijkt dat de gemachtigde een correcte belangenafweging heeft gemaakt met betrekking tot de mogelijkheid die de verzoekende partij en haar echtgenoot redelijkerwijze hebben om elders een familieleven voort te zetten.

Met betrekking tot de voorgehouden tijdelijke scheiding voert de verzoekende partij aan dat uit de overgemaakte attesten overduidelijk blijkt dat de echtgenoot van de verzoekende partij niet kan werken ingevolge zijn handicap, en dat het dus niet duidelijk is op basis waarvan de gemachtigde, die opnieuw vindt dat de afwezigheid van voldoende bestaansmiddelen de gezinshereniging tijdelijk belet, meent dat dit in de toekomst anders zal zijn. De verzoekende partij wijst verder op het feit dat haar echtgenoot door de FOD Sociale Zekerheid officieel gehandicapt werd verklaard en dat hij heeft proberen te werken, maar dat hij telkens moest stoppen omdat het niet lukte met zijn handicap. Volgens de verzoekende partij valt het een beetje grotesk te noemen dat de verwerende partij in haar nota met opmerkingen volledig aan de handicap van haar echtgenoot lijkt voorbij te gaan en blijft volhouden dat deze wel degelijk via werk voldoende, stabiele en toereikende bestaansmiddelen kan verwerven. Daarnaast geeft de verzoekende partij aan dat uit het medisch attest van dr. L. V. blijkt dat haar echtgenoot amper voor zichzelf kan zorgen en bijstand nodig heeft, maar dat de verwerende partij in haar nota met opmerkingen desalniettemin blijft volhouden dat de scheiding slechts tijdelijk is. Volgens de verzoekende partij wordt niet gemotiveerd over deze nood aan bijstand, waaraan via de "*moderne communicatiemiddelen*" niet kan worden tegemoetgekomen.

Met betrekking tot de voorgehouden mogelijkheid tot reizen naar het land van herkomst wijst de verzoekende partij erop dat haar echtgenoot vanuit België conform artikel 9*bis* van de vreemdelingenwet werd geregulariseerd. Zij stelt dat de Dienst Vreemdelingenzaken bijgevolg erkend heeft dat er zich in hoofde van de voormelde echtgenoot buitengewone omstandigheden voordoen die het hem bijzonder moeilijk maken om terug te keren naar zijn land van herkomst. Volgens de verzoekende partij kan de gemachtigde aldus niet voorhouden dat een gezinsleven voor de

verzoekende partij en haar echtgenoot in Bangladesh geen probleem kan vormen. De verzoekende partij wijst verder op het feit dat de handicap van haar echtgenoot, die onder meer door dr. L. V. werd geattesteerd, een terugkeer nog meer bemoeilijkt, zodat een familieleven in Bangladesh voor hen dus allesbehalve evident is. De verzoekende partij besluit dat het ronduit tegenstrijdig is om een reis naar Bangladesh voor haar echtgenoot thans als “*een walk in the park*” voor te stellen, wetende dat er in het kader van de “*9bis-procedure*”, die leidde tot het verblijf van haar echtgenoot, buitengewone omstandigheden in diens hoofde werden vastgesteld door de Dienst Vreemdelingenzaken.

De Raad stelt vast dat uit de bestreden beslissing inderdaad niet blijkt dat de gemachtigde op een correcte en redelijke wijze rekening heeft gehouden met de concrete individuele omstandigheden van de echtgenoot van de verzoekende partij.

Op deze omstandigheden werd reeds uitdrukkelijk gewezen in het vernietigingsarrest nr. 225 009 van 19 augustus 2019: “*In casu legde verzoekster, ter staving van haar aanvraag tot gezinshereniging, nadrukkelijk stukken voor waaruit blijkt dat haar echtgenoot ernstige gezondheidsproblemen heeft, met name ernstige oogproblemen alsook chronische hepatitis B gecompliceerd door cirrhose met ontwikkeling van multifocaal hepatocellulair carcinoma waarvoor nu twee maal behandeling met SIRT (selectieve interne radiotherapie met yttrium) met uiteindelijk doel om in aanmerking te komen voor levertransplantatie waarvoor hij nu op een wachtlijst staat. Ingevolge deze gezondheidsproblemen, zo blijkt uit deze stukken, is de echtgenoot legaal blind en erkend als persoon met een handicap, hetgeen ook zijn zelfredzaamheid en vermogen om arbeid te verrichten beperkt. De behandelde artsen vermelden dat het gelet op de moeilijke medische situatie beter is mocht verzoekster haar echtgenoot kunnen ondersteunen door naar België te komen.*”

De Raad benadrukt nogmaals dat uit het attest van erkenning van handicap van 15 januari 2016 van de FOD Sociale Zekerheid, Directie-generaal Personen met een handicap blijkt dat de echtgenoot van de verzoekende partij vanaf 1 september 2015 en voor onbepaalde duur 66% vermindering van het verdienvermogen heeft en een vermindering van de zelfredzaamheid met 10 punten. Uit de bestreden beslissing (en uit de stukken van het administratief dossier) blijkt niet dat zich ondertussen een verbetering van de situatie zou hebben voorgedaan. Integendeel heeft de verzoekende partij op 30 september 2019 nog drie attesten van verschillende artsen voorgelegd, die dateren van augustus en september 2019, waarin deze artsen wijzen op de ernstige medische problemen van de echtgenoot van de verzoekende partij en op het feit dat hij begeleiding en hulp nodig heeft van een naast familielid. Ook een van de begeleiders van de voormelde echtgenoot wijst in een attest van augustus 2019 erop dat het omwille van diens medische situatie en visuele beperking aangewezen lijkt dat zijn echtgenote naar België kan komen om hem te ondersteunen. De gemachtigde erkent in de bestreden beslissing zelf ook uitdrukkelijk dat verschillende medische attesten werden voorgelegd met betrekking tot de visuele handicap van de heer A. U. en dat erin wordt verklaard dat hij begeleiding nodig heeft van een naast familielid. Hij kan dan ook niet voorhouden geen kennis van deze elementen te hebben gehad.

Zowel uit de stukken die reeds voorlagen bij het nemen van de vernietigde beslissing van 26 april 2018 als uit de nieuwe stukken die op 30 september 2019, na het vernietigingsarrest van 19 augustus 2019, werden voorgelegd, blijkt aldus dat de echtgenoot van de verzoekende partij door zijn medische problemen en visuele handicap een vermindering van het verdienvermogen van 66% en een vermindering van de zelfredzaamheid met 10 punten heeft. Meerdere artsen hebben op verschillende momenten, het meest recent nog op 12 september 2019, zijnde minder dan een maand vóór het nemen van de bestreden beslissing, geattesteerd dat de handicap van de echtgenoot van de verzoekende partij zijn vermogen om arbeid te verrichten beperkt, dat hij door zijn handicap niet in staat is om normaal werk te verrichten.

Samen met de verzoekende partij stelt de Raad echter vast dat uit de bestreden beslissing niet blijkt op welke manier de gemachtigde met deze specifieke situatie van de echtgenoot van de verzoekende partij heeft rekening gehouden. De gemachtigde oordeelt dat de scheiding van de echtgenoten slechts tijdelijk van aard is, “*met name totdat de gezinshereniger in België voldoet aan de toepasselijke voorwaarden*”. Gelet op de voorgelegde stukken, die de medische situatie en de erkende handicap van de echtgenoot van de verzoekende partij uitdrukkelijk attesteren, is het echter kennelijk onredelijk van de gemachtigde om zonder meer ervan uit te gaan dat het gegeven dat de echtgenoot niet in staat is om toereikende, stabiele en regelmatige bestaansmiddelen te verwerven en zo te voldoen aan de toepasselijke voorwaarden, slechts van tijdelijke aard zal zijn. De gemachtigde zet in zijn motivering daarenboven zelfs niet uiteen of en in welke mate hij rekening heeft gehouden met deze specifieke, individuele

omstandigheden van de echtgenoot van de verzoekende partij, wanneer hij oordeelde dat hoe dan ook slechts sprake is van een tijdelijke scheiding.

In haar nota met opmerkingen wijst de verwerende partij, met betrekking tot de stelling van de verzoekende partij in haar verzoekschrift dat de referentiepersoon niet kan werken en dat dit in de toekomst niet zal veranderen, erop dat uit het administratief dossier nochtans blijkt dat de referentiepersoon volgens zijn eigen verklaringen wel degelijk werk zoekt via de VDAB en via de Brailleliga. Volgens de verwerende partij maakt de verzoekende partij alleszins niet aannemelijk dat de referentiepersoon “nooit” aan de “toepasselijke voorwaarden” zal kunnen voldoen.

De Raad stelt vast dat de verwerende partij verwijst naar een stuk dat de echtgenoot van de verzoekende partij heeft voorgelegd in het kader van de verlenging van zijn verblijfsmachtiging na 2 januari 2019. Het betreft een attest van 20 november 2018, opgesteld door dr. W. V., huisarts, waarin deze verklaart dat de echtgenoot van de verzoekende partij ernstige gezondheidsproblemen heeft waarvoor hij een levertransplantatie onderging en dat de follow-up post-levertransplantatie in zijn land van herkomst (Bangladesh) niet mogelijk is. Daarnaast wordt aangegeven dat hij ook een ernstige visuele handicap heeft, waardoor hij voor een groot aantal jobs niet in aanmerking komt ondanks zijn werkwilligheid, en dat hij via VDAB en Brailleliga ondertussen toch probeert een werk te vinden. Dit stuk werd samen met een aantal andere stukken per e-mail van 20 december 2018 overgemaakt door het loket vreemdelingenzaken van de stad Antwerpen aan de Dienst Vreemdelingenzaken.

De verwerende partij beperkt zich vooreerst tot een *a posteriori*-motivering. De bestreden beslissing bevat, zoals reeds vastgesteld, immers geen enkele overweging met betrekking tot de mogelijkheid van de referentiepersoon om daadwerkelijk te kunnen voldoen aan de voorwaarden die worden gesteld aan het beschikken over toereikende, stabiele en regelmatige bestaansmiddelen. De verwerende partij kan dit motiveringsgebrek niet herstellen door enig betoog in haar nota met opmerkingen. Bijkomend maakt de verwerende partij ook niet duidelijk op welke manier zij uit het gegeven dat de echtgenoot van de verzoekende partij “*via VDAB en Braille-liga ondertussen toch probeert een werk te vinden*” afleidt, niet alleen dat hij daadwerkelijk in staat zal zijn werk te vinden en dit werk ook te doen, maar tevens dat de referentiepersoon met dit soort werk in staat zal zijn om te voldoen aan de voorwaarden die worden gesteld aan het beschikken over toereikende, stabiele en regelmatige bestaansmiddelen. Zoals ook uitdrukkelijk aangehaald in de bestreden beslissing, volstaat het op grond van artikel 10, § 5 van de vreemdelingenwet immers niet dat men zonder meer bestaansmiddelen genereert. Deze bestaansmiddelen moeten namelijk ten minste gelijk zijn aan honderdtwintig procent van het “*bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie en zoals geïndexeerd volgens artikel 15 van voormelde wet*” en bij het beoordelen van deze bestaansmiddelen wordt rekening gehouden met hun aard en regelmatigheid. Met haar betoog kan de verwerende partij dan ook geen afbreuk doen aan de vaststelling van de Raad dat de motivering van de gemachtigde met betrekking tot de zogenaamde tijdelijke scheiding niet volstaat en zelfs kennelijk onredelijk is.

Aangezien de overweging van de gemachtigde dat de scheiding slechts van tijdelijke aard is, niet overeind kan blijven, is de motivering over de manier waarop het gezinsleven tijdens deze tijdelijke scheiding kan worden verdergezet, niet langer aan de orde. Hierop moet de Raad dan ook niet verder ingaan. Zelfs als slechts sprake zou zijn van een tijdelijke scheiding, stelt de Raad samen met de verzoekende partij vast dat de gemachtigde hoe dan ook niet motiveert over de meermaals geattesteerde nood aan bijstand van de echtgenoot van de verzoekende partij, waarbij hulp en ondersteuning van een naast familielid zoals zijn echtgenote (de verzoekende partij) aangewezen worden geacht. Het blijkt ook niet dat en op welke manier aan deze nood zou kunnen worden tegemoetgekomen door het gezinsleven “*op afstand via moderne communicatiemiddelen*” verder te zetten. Het loutere feit dat de verzoekende partij en haar echtgenoot hun gezinsleven tussen 10 januari 2014 en 26 augustus 2017 ook reeds op afstand hebben kunnen verderzetten, maakt niet dat dit op het moment van het nemen van de bestreden beslissing, zijnde 7 oktober 2019, nog steeds het geval is, gelet op de medische situatie van de echtgenoot van de verzoekende partij.

Met betrekking tot de mogelijkheid voor de echtgenoot van de verzoekende partij om naar Bangladesh te reizen merkt de Raad vooreerst op dat de gemachtigde niet duidelijk maakt of hij deze overweging maakt in het kader van de voorgehouden tijdelijke scheiding of als een mogelijkheid op zich voor het uitoefenen van het gezinsleven door de echtgenoten.

In de mate dat deze mogelijkheid tot reizen kadert in de overwegingen van de gemachtigde aangaande de tijdelijke scheiding, kan de Raad verwijzen naar zijn vaststellingen in dit verband.

In de mate dat de gemachtigde deze mogelijkheid aanhaalt als een manier op zich voor de verzoekende partij en haar echtgenoot om hun gezinsleven uit te oefenen (en tevens in de mate dat een tijdelijke scheiding toch zou kunnen worden aangenomen), wijst de Raad op het volgende.

Samen met de verzoekende partij stelt de Raad vast dat de Dienst Vreemdelingenzaken met betrekking tot de aanvraag van 9 mei 2014 om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet inderdaad van oordeel was dat de echtgenoot van de verzoekende partij deze aanvraag in België mocht indienen. Gelet op de inhoud van de artikelen 9, tweede lid en 9bis van de vreemdelingenwet impliceert dit dat werd geoordeeld dat de heer A. U. zich in buitengewone omstandigheden bevond, die rechtvaardigden dat hij zijn aanvraag in België in plaats van in het buitenland indiende. Het is echter niet aan de Raad om in de plaats van de gemachtigde te oordelen of de buitengewone omstandigheden die in het kader van de op 9 mei 2014 ingediende en op 12 mei 2015 ingewilligde aanvraag op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet werden aangenomen, ook relevant zijn in het licht van de beoordeling in de thans bestreden beslissing van 7 oktober 2019 aangaande de mogelijkheid voor de echtgenoot van de verzoekende partij om naar het land van herkomst te reizen.

De Raad moet echter wel vaststellen dat de gemachtigde zonder meer stelt dat er geen beletsel is dat de echtgenoot van de verzoekende partij naar het land van herkomst zou reizen, aangezien zowel hij als de verzoekende partij over dezelfde nationaliteit beschikken. De gemachtigde merkt ook op dat de heer A. U. om het huwelijk af te sluiten tenslotte ook naar Bangladesh is gereisd.

Uit de bestreden beslissing blijkt dan ook niet dat de gemachtigde op enige manier rekening heeft gehouden met de medische toestand van de echtgenoot van de verzoekende partij. Het gegeven dat de heer A. U. in januari 2014 naar Bangladesh is gereisd om zijn huwelijk af te sluiten, maakt niet dat op het moment van het nemen van de thans bestreden beslissing van 7 oktober 2019, zijnde meer dan vijf en een half jaar later, nog steeds zonder meer mogelijk zou zijn. De gemachtigde maakt geen enkele melding van de medische problemen en de handicap van de echtgenoot van de verzoekende partij, terwijl in het kader van de visumaanvraag nochtans meerdere stukken in dit verband werden voorgelegd. In deze omstandigheden acht de Raad het kennelijk onredelijk van de gemachtigde om zonder meer te oordelen dat er voor de echtgenoot van de verzoekende partij geen beletsel zou bestaan om naar het land van herkomst te reizen, en deze vaststelling slechts te steunen op het gegeven dat de heer A. U. in januari 2014, bijna zes jaar vóór het nemen van de thans bestreden beslissing, ook naar Bangladesh is gereisd.

Bijkomend wijst de Raad nog erop dat de gemachtigde ook niet kan voorhouden onwetend te zijn over de andere stukken die zich in het administratief dossier bevinden met betrekking tot de situatie van de echtgenoot van de verzoekende partij in België. Hoger heeft de Raad reeds vastgesteld dat de heer A. U. in het kader van de verlenging van zijn verblijfsmachtiging na 2 januari 2019 verschillende stukken heeft voorgelegd. Naast het reeds aangehaalde medische attest van 20 november 2018 werd onder meer een verklaring van 19 december 2018 van S. M. van het stedelijk centrum voor volwassenenonderwijs Encora voorgelegd, waarin deze stelt dat de echtgenoot van de verzoekende partij er ondanks zijn visuele handicap alles aan doet om zich te integreren, dat hij veel gezondheidsproblemen heeft en dat het voor hem van levensbelang is dat hij blijft genieten van een OCMW-uitkering. In de eveneens reeds aangehaalde e-mail van 20 december 2018 waarin deze stukken door de stad Antwerpen aan de Dienst Vreemdelingenzaken werden overgemaakt, wordt bovendien vermeld dat de echtgenoot van de verzoekende partij laat weten dat bij de laatste controle te UZA ook zijn zicht verminderd is en dat een afspraak werd gemaakt in maart 2019 bij de FOD Sociale Zekerheid voor een herberekening van de punten van zijn handicap. Uit de voormelde stukken blijkt onder meer dat de echtgenoot van de verzoekende partij ondertussen de levertransplantatie heeft ondergaan waarvoor hij op het moment van de vernietigde beslissing van 26 april 2018 nog op de wachtlijst stond. De arts geeft in zijn attest van 20 november 2018 uitdrukkelijk aan dat follow-up post-levertransplantatie in zijn land van herkomst (Bangladesh) niet mogelijk is. Daarnaast wordt door de loketmedewerker van de stad Antwerpen aangegeven dat de heer A. U. verklaarde dat zijn zicht verminderd is en dat een herberekening van de punten van zijn handicap zou gebeuren. In deze omstandigheden, waarin melding wordt gemaakt van een verslechtering van de medische situatie en handicap van de echtgenoot van de verzoekende partij en van een noodzakelijke medische opvolging

die in het land van herkomst niet mogelijk is, moet de motivering van de gemachtigde des te meer als kennelijk onredelijk worden beschouwd.

Gelet op het bovenstaande stelt de Raad vast dat de gemachtigde bij het doorvoeren van zijn belangenafweging in het licht van artikel 8 van het EVRM, de relevante omstandigheden en factoren van het individuele geval op een onvoldoende concrete en kennelijk onredelijke manier heeft onderzocht en beoordeeld. Bijgevolg blijkt niet dat de gemachtigde op correcte wijze heeft geoordeeld dat uit artikel 8 van het EVRM *in casu* geen positieve verplichting voortvloeit. De Raad herinnert eraan dat het aanvaarden van zulke positieve verplichting overeenkomstig de rechtspraak van het Hof van Justitie zou inhouden dat de gemachtigde het verzoek om gezinshereniging moet aanvaarden.

In haar nota met opmerkingen voert de verwerende partij een theoretisch betoog met betrekking tot artikel 8 van het EVRM. In de mate dat zij stelt dat artikel 8 van het EVRM een rechtmatige toepassing van de vreemdelingenwet niet in de weg staat en dat artikel 10 van de vreemdelingenwet tot doel heeft een wettelijk kader te scheppen binnen hetwelk het in het voormelde artikel 8 vervatte recht kan worden uitgeoefend, volstaat het te verwijzen naar hetgeen de Raad in dit verband hoger heeft vastgesteld. In de mate dat zij met verwijzing naar een arrest van de Raad van State van 2005 stelt dat de verzoekende partij nalaat *in concreto* aannemelijk te maken dat een correcte toepassing van de wetgeving een disproportionele inmenging in haar familiaal leven zou uitmaken en dat haar private belangen moeten primeren op de door de verblijfsreglementering beschermde belangen, waardoor de verwerende partij van oordeel is dat geen sprake is van een schending van artikel 8 van het EVRM, herhaalt de Raad hetgeen hij in zijn eerder vernietigingsarrest van 19 augustus 2019 reeds heeft vastgesteld: *“Door nog te stellen dat verzoekster zou nalaten aan te tonen dat de correcte toepassing van de Vreemdelingenwet een niet-toegelaten inmenging uitmaakt op het gezinsleven, hanteert verweerder verder in werkelijkheid een betoog dat een verplichting legt bij de vreemdeling die evenwel op de staatssecretaris/minister of zijn gemachtigde rust (cf. RvS 26 juni 2014, nrs. 227.898 en 227.900).”* Ten slotte verwijst de verwerende partij nog naar de motivering van de bestreden beslissing aangaande artikel 8 van het EVRM. De Raad heeft echter reeds vastgesteld dat deze niet overeind kan blijven.

Met haar betoog in de nota met opmerkingen kan de verwerende partij geen afbreuk doen aan de vaststellingen van de Raad.

Een schending van de materiële motiveringsplicht in het licht van artikel 8 van het EVRM wordt aannemelijk gemaakt.

3.4 Het enig middel is in de aangegeven mate gegrond. Deze vaststelling leidt tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Op het overige betoog van de verzoekende partij moet niet verder worden ingegaan.

## **OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:**

### **Enig artikel**

De beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 7 oktober 2019 houdende de weigering van een visum gezinshereniging, wordt vernietigd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tien maart tweeduizend twintig door:

mevr. I. VAN DEN BOSSCHE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

I. VAN DEN BOSSCHE